

EN FORNEMMELSE AV DET SOM ER HELLIG

Eldste D. Todd Christofferson

i presidentskapet for De sytti

Kirkens skoleverks temakveld for Unge voksne • 7. november 2004
Brigham Young University

Jeg har brukt tittelen «Følelse for det som er hellig», og mener med det takknemlighet og ærbødighet for det som er hellig. Når vi snakker om samfunnet generelt, er jeg redd at mange i min generasjon har forsømt å videreføre til deres generasjon en følelse for det som er hellig, og en forståelse av hvordan man skal vise respekt for det.

Jeg håper, i den grad det er mulig, å oppveie noen av de dårlige eksemplene som er så fremherskende. Jeg håper å hjelpe dere til å foredle evnen til å skjelne hva som er hellig og til å føle ærbødighet overfor alt som er hellig.

Viktigheten av å ha sans for det hellige er ganske enkelt at hvis man ikke verdsetter hellige ting, vil man miste dem. Føler man ikke ærbødighet, vil man etter hvert få en likegyldig holdning og slappe av i sin oppførsel. Man vil drive bort fra den forankring som ens pakter med Gud kunne være. Ansvarsfølelsen overfor Gud vil avta og deretter bli glemt. Deretter vil man bare være opptatt av sitt eget ve og vel og å tilfredsstille sine uhemmede lyster. Til slutt vil man komme til å forakte det som er hellig, til og med Gud, og deretter forakte seg selv.

På den annen side vil man med sans for det som er hellig, vokse i forståelse og sannhet. Den hellige ånd blir en hyppig og deretter en konstant ledsager. Man vil mer og mer stå på hellige steder og bli betrodd hellige ting. Helt motsatt av kynisme og fortvilelse. Utfallet blir evig liv.

Paradoksalt nok kan mye av det jeg ønsker å formidle, egentlig ikke overføres fra en person til en annen. Det må vokse frem innenfra. Men hvis jeg kan hjelpe dere til å overveie en del ting, kan Ånden virke i dere så dere ikke vil trenge meg eller noen annen til å fortelle dere hva som er hellig – dere vil selv føle det. Det vil bli en del av dere, faktisk er mye allerede det.

Noen ganger når vi søker å forstå et begrep, hjelper det å tenke på dets motsetning. Kontrasten gjør det tydelig. Så når vi skal prøve å forstå bedre hva det vil si å ha en takknemlig og ærbødig holdning til hellige ting, kan dere sammen med meg overveie noen eksempler både på en følelse av hellighet og mangel på denne følelsen.

1. Profeter og hellig skrift

Tenk først og fremst på profeter og hellig skrift. Noe vi kan se rundt oss, og noen ganger hos oss selv, er en tendens til å ta lett på Guds budbringere og deres budskap. Det er ikke noe nytt. Helt siden Adams tid har mange ignorert og til og med angrepet dem Herren har sendt i sitt navn. Jesus beskrev dette med en lignelse.

«En husbond plantet en vingård og satte opp et gjerde omkring den, gravde ut en vinpresse i den og bygde et vaktårn. Så leide han den ut til noen vingårdsmenn og drog utenlands.»

Dere forstår analogien: Herren skapte en vingård for oss, denne jorden, og vi er hans forpaktere eller forvaltere i en jordisk tilstand utenfor hans nærhet.

«Da det led mot frukttiden, sendte han sine tjenere til vingårdsmennene for å ta imot den frukten han skulle ha.»

Med andre ord, Gud sendte sine profeter og andre budbringere til å undervise oss og til å motta rapport om vår forvaltning.

«Men vingårdsmennene grep hans tjenere - en slo de, en drepte de, en steinet de.

Han sendte da ut andre tjenere, flere enn de første, men de gjorde på samme måte med dem.

Til slutt sendte han sin sønn til dem, og sa: De vil nok vise aktelse for min sønn!

Men da vingårdsmennene så sønnen, sa de seg imellom: Dette er arvingen. Kom, la oss slå ham i hjel, så kan vi overta arven hans!» (Matteus 21:33-38).

Det var den største av all helligbrøde at Jesus Kristus, den største profet, Guds egen Sønn, ble avvist og til og med drept. Og det fortsetter. I mange områder av verden i dag ser vi i økende grad at Guds Sønn blir forkastet. Det sås tvil om hans guddommelighet. Hans evangelium ansees som irrelevant. I det daglige liv blir hans læresetninger ignorert. De som rettmessig taler i hans navn, møter liten respekt ute blant folk.

Hvis vi ignorerer Herren og hans tjenere, kan vi like gjerne være ateister – det endelige resultatet blir praktisk talt det samme. Det er det Mormon beskrev som typisk etter lengre perioder med fred og velstand: «I samme stund forherder de sine hjerter og glemmer Herren sin Gud og trækker Den Hellige under sine føtter» (Helaman 12:2). Vi skulle spørre oss selv, viser vi ærbødighet for Den hellige og dem han har utsendt?

Noen år før han ble kalt til apostel selv, fortalte eldste Robert D. Hales om en erfaring som viste hans fars forståelse av dette hellige kallet. Eldste Hales sa:

«For noen år siden ventet far, som da var over 80 år, besøk av et medlem av De tolv apostlers quorum en snøfull vinterdag. Far, som var kunstner, hadde malt et bilde av apostelens hjem. I stedet for å få maleriet levert hjem til seg, ønsket denne fine apostelen å komme personlig for å hente det og takke far for det. Jeg visste at far ville være opptatt av at alt skulle være klart til det forestående besøket, og stakk innom ham. På grunn av den store snømengden hadde ploget kastet en stor mengde snø foran inngangen. Far hadde måkt oppkjørselen og holdt nå på å rydde bort snøhaugen etter ploget. Han gikk tilbake til huset, utkjørt og med smerter. Da jeg kom, hadde han smerter i hjerteregionen etter overanstrengelse og stressende forventning. Min første tanke var å skjenne på ham for å gjøre noe så uklokt. Visste han ikke hva følgen av anstrengelsen ville bli?

”Robert,” sa han mellom korte åndedrag, ”er du klar over at en Jesu Kristi apostel skal komme til mitt hjem?” Gangveien må være ren. Han skulle ikke behøve å ta seg gjennom en snøfonn.” Han løftet hånden og sa: ”Å, Robert, du må aldri glemme eller ta for gitt det privilegium å kjenne og tjene sammen med Herrens apostler.”» (Robert D. Hales, *Lys over Norge*, juli 1992, s. 61.)

Jeg tror det er mer enn tilfeldig at en slik far skulle bli velsignet med en sønn som er apostel.

Dere kan spørre dere selv: «Betrakter jeg apostlers og profeters kall som hellig? Tar jeg deres rettleiding alvorlig, eller er det noe jeg tar lett på?» President Hinckley har for eksempel rådet oss til å skaffe oss utdanning og yrkesopplæring, sky pornografi som pesten, respektere kvinner, kvitte oss med forbruksgjeld, være takknemlige, oppvakte, rene, sanne, ydmyke og bønnfulle, gjøre vårt beste, vårt aller beste.

Viser deres handlinger at dere ønsker å forstå og gjøre det han forkynner? Studerer dere aktivt hans ord og Brødrenes uttalelser? Er det noe dere hungrer og tørster

etter å gjøre? I så fall har dere en forståelse av profetens hellige kall som vitner og budbringere for Guds Sønn.

Et betydelig aspekt ved profeters embede i alle generasjoner har vært å nedtegne historie og Guds ord. Skriftene er hellige. Da Alma overleverte Nephis plater til Helaman, advarte han: «Husk nå, min sønn, at Gud har betrodd deg disse ting som er hellige...

se til at du tar vare på disse hellige ting, ja, se hen til Gud og lev» (Alma 37:14, 47; uthevelse tilføyd).

Vi holder i våre hender et betydelig verk med hellig skrift. Opptegnelsene går tilbake til de tidlige patriarker og frem til vår egen tid. Jeg antar dette er mer hellig skrift enn noe folk har hatt opp gjennom historien, og den er i sannhet mer tilgjengelig enn Skriftene var i tidligere tider. Jeg er sikker på at hvis dere eller jeg holdt i våre hender originalrullene som Moses skrev på, eller metallplatene som Mormon hadde skrevet på, ville vi føle dyp ærbødighet og ærefrykt og ville behandle dem med stor forsiktighet. Og det burde vi, for de er hellige gjenstander. De ble hellige delvis ved det arbeid og offer som de hellige profeter nedla som så møysommelig forarbeidet dem.

Men den største verdien av slike ruller eller plater ligger ikke i selve gjenstandene, men i teksten de inneholder. De er hellige fordi de er Guds ord, og selv om vi kanskje ikke har originaldokumentene i hånden, holder vi teksten der. Derfor er det vi har, hellig – hellig skrift.

Vi har fått de nedskrevne Guds ord i vårt eie og skulle derfor spørre oss selv om vi har respekt for denne opptegnelsens hellige natur. Noen har krenket Skriftenes hellige natur ved å latterliggjøre dem eller benekte deres gyldighet. Det er naturligvis svært alvorlig.

Men for de fleste av oss som omgående erkjenner at standardverkene er sanne, om vi noen gang gjør oss skyldige i manglende respekt for Skriftenes hellige natur, er det ved å forsømme dem. Faren vi må gardere oss mot dag etter dag, er tilbøyeligheten til å ta lett på de hellige tekster eller også overse dem. Herren talte til eldstene i 1832 og irettesatte dem:

«Og deres sinn har tidligere vært formørket på grunn av vantro, og fordi dere har behandlet lettsindig de ting som dere har mottatt –

denne forfengelighet og vantro har bragt hele kirken under fordømmelse.

Og de skal forbli under denne fordømmelse inntil de omvender seg og husker den nye pakt, endog Mormons bok og de tidligere bud som jeg har gitt dem, ikke bare

med ord, men ved å gjøre det som jeg har skrevet» (L&p 84_54-55, 57; uthevelse tilføyd).

Følelse for det som er hellig, innbefatter takknemlighet for – og også kjærlighet – til Skriftene. Følelse for det som er hellig, fører til at man fryder seg over Kristi ord (se 2. Nephi 31:20; 32:3), og det fører til større ærbødighet for Hans ord (se 2. Nephi 31:20, 32:3).

2. Legemet – et Guds tempel

Så til et annet eksempel på vårt tema – vårt fysiske legemes hellige natur. Fordi Gud og Kristus fortjener vår respekt, fortjener også deres gjerninger vår respekt og ærbødighet. Det innbefatter selvsagt det storslåtte skaperverk som jorden er. Og likevel, hvor storslått jorden enn er, er den ikke det største av Guds skaperverk. Enda større er dette praktfulle fysiske legemet. Det er å ligne med Guds person. Det er vesentlig for vår jordiske erfaring og nøkkel til vår evigvarende herlighet.

Jeg har vært velsignet med å få være tilstede ved våre fem barns fødsel. Hver gang har jeg følt at det var en hellig opplevelse. Det var helt klart noe guddommelig og mirakuløst som skjedde. Jeg kan høre min hustru si: «Lett nok for deg å si. Du opplevde ikke smertene.» Det er ganske visst mye man kan kalle «virkelighetserfaring» knyttet til en fødsel. Jeg medgir villig overfor alle mødre overalt at jeg ikke følte deres smerter, og jeg later ikke som jeg forstår.

Men alvorlig talt, tilføyer ikke en kvinnes lidelse i skapelsen av et fysisk legeme en dimensjon til denne skapelsens og kvinnens egen hellighet? Hennes offer helliger ytterligere noe som allerede er hellig.

Noen har feilaktig antatt at når det gjelder kroppen deres, skal de ikke svare for noen. Men vi blir spesielt fortalt at vi står ansvarlig overfor Gud. «Vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv.

Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud!» (1. Kor. 6:19-20).

«Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere» (1. Kor. 3:17). «Jeg formaner dere altså, ... ved Guds miskunn, at dere framstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste» (Rom. 12:1).

Hvordan skal vi bevare dette høyst viktige og hellige av Guds skaperverk, hellig? Det minste vi kan gjøre, er å

ikke på noen måte tilsmusse vårt legeme. For å være konkret, hvis vi forstår at det er hellig, vil vi ikke skjemme vårt legeme med tatoveringer og piercing. Enkelte undres over at Kirkens president har merket seg dette. De forundres over at hans rettleiding med hensyn til dette er så direkte og konkret. Han har sagt:

«En tatovering er graffiti på legemets tempel.

Det samme gjelder piercing i kroppen med mange ringer i ørene, i nesen, til og med i tungen. Kan de virkelig mene at det er pent? Det er et forbigående innfall, men virkningene kan være permanente... Det første presidentskap og De tolv quorum har erklært at vi fraråder tatovering og også "å lage hull i kroppen for annet enn medisinsk formål". Men vi tar ikke stilling "til minimal gjennomhulling av ører hos kvinner til et par øringer" – ett par.» (Gordon B. Hinckley, *Liahona*, jan. 2001, s. 67-68.)

Hvorfor ville en Guds profet snakke om noe så tilsynelatende ubetydelig? Fordi det ikke er ubetydelig. Å tilsmusse eller skjemme Guds skaperverk, hans tempel, er å spotte noe som er hellig. Det kan bare oppfattes som ubetydelig av en som har mistet følelsen for det hellige. Gjør ikke det.

Usømmelig påkledning besudler også det hellige ved menneskekroppen. Det er fremsatt mange innvendinger for å rettferdiggjøre usømmelige moter og pornografi. Noen hevder hårdnakket at ingen lov kan anvendes for å hindre slike uttrykksformer, og argumenterer så med at det ikke kan være galt siden det ikke er noen lov mot det.

En annen forslitt innvendig ble nylig blåst støv av og brukt for å rettferdiggjøre at olympiadeltakere poserte nakne for pornografiske blader. En redaktør skrev: «Disse kvinnene ... har fantastiske kropp, og dette er en anledning til å vise dem frem.» (Scott Gramling, i Steve McKees «An Olympic Pose Isn't What It Used to Be», *The Wall Street Journal*, 18. aug. 2004, A8.) Det han i virkeligheten sa, var: «Jeg syns jeg fortjener å gjøre litt penger på disse fantastiske kroppene.»

Uansett innvendinger vil man ofte oppdage at det virkelige motivet for usømmelighet er en eller annens ønske om å tjene på noe som pirrer, en eller annens pengebegjær. Legemet er Guds tempel, og pornografi og avslørende klær er bevis for at pengevekslere igjen vanhelliger templet.

Vi kunne snakke om Visdomsordet og en rekke andre ting, men av alt som kan betegnes som tilsmussing av legemet, det mest skadelige, det mest ødeleggende, den mest foruroligende av uærbødige handlinger er seksuell umoral og dens fetter, seksuelt overgrep.

En kan ikke forestille seg en mer fundamental tilsmusning av Guds skaperverk enn å vanhellige dets helligste anvendelse. Dere må simpelthen ikke gjøre noe slikt. Beveg dere ikke engang på kanten. «Fly hor!... [Han] som driver hor, synder mot sitt eget legeme» (1. Kor. 6:18). «Fly fra ungdommens lyster!» (2. Tim. 2:22). «Hold dere nær til Gud, så skal han holde seg nær til dere» (Jak. brev 4:8). «Stå djevelen imot, så skal han fly fra dere» (Jak. brev 4:7). Fremstill deres legeme som et levende offer til Gud (se Rom. 12:1).

3. Hellige steder og anledninger

La oss så et øyeblikk snakke om hellige steder og anledninger. Herren talte gjennom profeten Esekiel og kritiserende Israels prester for at de ikke lærte folket å ha respekt for visse handlinger og steds hellige natur:

«Prestene der gjør vold på min lov og vanhelliger mine helligdommer. De gjør ingen forskjell mellom hellig og vanhellig, og de lærer ikke folk å skjelne mellom urent og rent. De lukker øynene for mine sabbater, og jeg blir vanhelliget midt iblant dem» (Esek. 22:26).

Mye av det Herren nevnte, gjaldt templet. Det henvises også til sabbaten. Vi er vant til å tenke på våre templer og møtehus, som er helliget til Herren, som hellige steder. På alle templer står som en nøktern påminnelse, ordene *Helliget Herren – Herrens hus*. En følelse for det hellige skulle få oss til å handle og tale med ærbødighet i og rundt disse bygningene. Det skulle føre til at vi kler oss på en bestemt måte når vi er der.

Vi snakket om at usømmelig påkledning vanærer legemet, Guds helligste skaperverk. Jeg snakker nå om usømmelig, likegyldig eller sjusket påkledning og personlig pleie som på spesielle tidspunkter og steder er et hån mot det hellige som foregår eller mot selve stedet.

La meg gi et eksempel. For en tid siden kom en ung kvinne fra en annen delstat for å bo hos noen slektninger i Salt Lake City-området noen uker. Den første søndagen kom hun til kirken iført en enkel, pen bluse, knekort skjørt og en lett jakke. Hun hadde strømper og pene sko, og håret var enkelt, men omhyggelig gredd. Totalinntrykket av henne var ungdommelig ynde.

Dessverre følte hun seg umiddelbart helt utenfor. Det så ut til at alle andre unge kvinner på hennes alder gikk i hverdagsskjørt, noen ganske langt over kneet, stramtsittende T-skjorte-lignende topper som knapt nådde til skjørtelinningen (noen var bare i livet), uten sokker eller strømper, og store joggesko eller «flipp-flopper».

En ville ha håpet at da de så den nye piken, ville de andre pikene ha innsett hvor upassende deres egne antrekk var i et møtehus og på sabbatsdagen, og umiddelbart gjort en forandring til det bedre. Men bedrøvelig nok gjorde de ikke det, og det var den besøkende som, for å passe inn, tilpasset seg moten (hvis man kan kalle den det) i menigheten hun besøkte.

Det er urovekkende å se at denne tiltagende trenden ikke begrenses til unge kvinner, men at den også utvides til eldre kvinner, til menn og unge menn. For noen år siden brukte min menighet i Tennessee en videregående skole til kirkens møter på søndager mens kirkebygningen vår ble reparert etter en orkan. Et annet trossamfunn brukte den samme skolen til sine gudstjenester mens deres nye møtehus var under oppføring.

Jeg ble sjokkert over å se hva folk i denne andre forsamlingen hadde på seg i kirken. Ingen av mennene kom i dress eller slips. Det virket som de kom fra eller skulle til golfbanen. Det var vanskelig å se en kvinne i kjole eller noe annet enn fritidsbukser eller til og med shorts. Hadde jeg ikke visst at de kom til skolen til kirkemøter, ville jeg ha trodd at det var et sportsarrangement som skulle avvikles.

Våre medlemmers påkledning var svært bra sammenlignet med dette dårlige eksemplet, men jeg begynner å tro at vi ikke lenger er så mye annerledes siden vi i større og større grad synes å være på gli mot et slikt lavmål. Vi pleide å bruke uttrykket «beste søndagsstas». Folk forsto at det betydde det peneste de hadde. Dette antrekket varierte med ulike kulturer og økonomi, men det ville være det beste de hadde.

Det er en krenkelse mot Gud å komme inn i hans hus, spesielt på hans hellige dag, ustelt og uten å være kledd så gjennomført og sømmelig som våre forhold tillater. Når et stakkars medlem fra Perus høyland må forsere en elv for å komme til kirken, vil Herren sikkert ikke bli krenket over søleflekkene på den hvite skjorten hans.

Men hvor smertefullt må det ikke være for Gud å se en som har alt han trenger av klær og mer til, og med lett vei til møtehuset med bil, likevel kommer antrukket i skrukkete bukser og T-skjorte? Ironisk nok har det vært min erfaring når jeg har reist rundt i verden, at de medlemmer av Kirken som har minst å rutte med, på et eller annet vis klarer å komme til sabbatens møter pent antrukket i rene, pene klær, det beste de har, mens de som har mer enn nok, kommer i fritidsantrekk, til og med sjusket kledd.

Noen hevder at påkledning og frisyre ikke spiller noen rolle – det er det indre som teller. Jeg tror det er en persons indre som teller, men det er det som bekymrer meg. Fritidsantrekk på hellige steder og ved helligede anledninger er et budskap om hva som bor i et menneske. Det kan være stolthet eller opprør eller andre ting, men det forteller i hvert fall at «jeg skjønner ikke det. Jeg skjønner ikke forskjellen mellom det hellige og det verdslige.» I den tilstanden trekkes de lett bort fra Herren. De verdsetter ikke det de har. Jeg er bekymret for dem. Med mindre de kan tilegne seg litt forståelse, med mindre de kan få litt følelse for det som er hellig, står de i fare for til slutt å miste alt det som betyr mest. Dere er hellige i den store siste-dagers evangelieutdeling – se da slik ut.

Disse prinsippene gjelder også aktiviteter og anledninger som i seg selv er hellige eller knyttet til ting som fortjener ærbødighet – som prestedømsordinanser: dåp, bekreftelser, ordinasjoner, forrettelse av Herrens nadverd, velsignelse av syke osv. Lære og pakter forteller oss at i prestedømmets ordinanser «blir guddommeligheits kraft tilkjennegitt» (L&p 84:20).

Alma sier at «Nå ble disse ordinanser gitt ... for at folket derved kunne se fremover til Guds Sønn, for det var et forbilde på hans orden — eller det var hans orden — og dette for at de kunne se frem til ham for å få forlatelse for sine synder, så de kunne gå inn til Herrens hvile» (Alma 13:16).

Jeg verdsetter at både de som utfører disse ordinansene og de som bevitner dem eller mottar dem, viser respekt for prestedømmet og handlingens hellige natur.

Jeg verdsetter prester, lærere og diakoner som har pene skjorter og slips når de skal forrette og dele ut nadverden.

Jeg verdsetter menn som tar på seg skjorte og slips, når omstendighetene tillater det, før de skal velsigne syke. Jeg verdsetter dem som er til stede når en mann skal ordineres til et prestedømsembede, som ifører seg sine «beste søndagsklær» uansett hvilken ukedag eller hvor ordinasjonen finner sted. De viser alle at de verdsetter og har respekt for Gud og begivenheten. De viser at de forstår det som er hellig.

På samme måte som det er hellig når et liv blir til, er det et hellig tidspunkt når et liv tar slutt. Og jeg tror det samme gjelder den mest betydningsfulle handling som kan skje i vårt liv – ekteskap, spesielt evig ekteskap. Derfor er det urovekkende å se hvordan folk i økende

grad blir likegyldige, til og med uærbødige og respektløse i tale, påkledning og oppførsel når de deltar i sammenkomster knyttet til død og ekteskap.

Enkelte begravelshøytideligheter blir anledninger for lystighet og upassende humor. Personlige minnetaler, ganske passende moderert, kan oppta en time eller to-tre, mens Herrens forsoning og oppstandelse og hans frelsesplan bare nevnes i forbifarten, om i det hele tatt.

Av og til i brylluper og ofte i bryllupsmottagelser kommer folk svært avslappet antrukket. Det er som om de ikke kan bryes med å gjøre seg rene etter dagens arbeid eller fritidssysler. Ved sin påkledning sier de at den vielsen de har blitt invitert til, har liten betydning.

Jeg fikk nylig et brev fra en mann som oppfordret kompanjongene sine til å ta på seg jakke og slips når de kom sammen til et offentlig arrangement til ære for deres organisasjon og det den hadde utrettet. Møtet var ikke religiøst i sin natur og vi ville ikke betegne det som hellig, men han forsto prinsippet at noe fortjener respekt og at vår påkledning er et uttrykk for det. Han sa at han ville kle seg mer formelt, «ikke fordi jeg er betydningsfull, men fordi denne anledningen var så viktig.» Hans kommentar stadfester en viktig sannhet. Det handler virkelig ikke om oss. Adferd og påkledning for å gjøre ære på hellige handlinger og steder, handler om Gud.

4. Tale

En annen sak er at vår tale også angår vår følelse av det som er hellig. At vi er ansvarlige for det vi sier, ser vi klart av Herrens erklæring om at «hvert unyttig ord som menneskene sier, skal de gjøre regnskap for på dommens dag» (Matt. 12:36). Kong Benjamin advarer og sier at vi må passe på hva vi tenker og sier (se Mosiah 4:30), og Alma sier at uten at vi omvender oss vil «våre ord ... fordømme oss, ja, ... vi skal ikke finnes skyldfrie» (Alma 12:14).

Dere vet av egen erfaring at verden blir stadig mer verdsligsinnet, råere i språket, men vi kan ikke tillate oss å falle inn i dette mønsteret. Banning og grove ord er et hån mot Gud og Kristus og deres skaperverk. Vi må aldri gjøre oss skyldige i å spotte Frelseren, slik det skjedde ved hans korsfestelse.

«De som gikk forbi, spottet ham. De ristet på hodet og sa: Nå, du som river ned templet og bygger det opp igjen på tre dager!

Frels deg selv og stig ned fra korset!

På samme måte spottet også yppersteprestene ham seg imellom, sammen med de skriftlærde, og de sa: Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse.

La nå Messias, Israels konge, stige ned fra korset, så vi kan se og tro! Også de som var korsfestet sammen med ham, hånte ham» (Mark. 15:29-32).

Fordømmelsen av «fortapelsens sønner» består i at de har «korsfestet ham og gjort ham åpenlyst til spott» (L&P 76:35). Vi kan ikke risikere noe lignende ved vår tale. Vi kan ikke tillate oss å uttale hans navn lettsindig eller tale lettsindig eller skjødesløst i hans navn.

I Lære og pakter leser vi følgende instruksjon og advarsel:

«Se, jeg er Alfa og Omega, ja, Jesus Kristus.

Derfor, la alle mennesker vokte seg for hvordan de tar mitt navn i sin munn –

for se, sannelig sier jeg at det er mange som er under denne fordømmelse som bruker Herrens navn og misbruker det, idet de ikke har myndighet...

Husk at det som kommer fra det høye, er hellig og må omtales med forsiktighet og ved Åndens tilskyndelse, og ved dette skjer det ingen fordømmelse og dere mottar Ånden ved bønn, men uten dette fører det til fordømmelse» (L&P 63:60-62, 64).

Selv om vi er bemyndiget til å bruke Jesu Kristi navn, må vi gjøre det med varsomhet. Hans navn og «det som kommer fra det høye, er hellig og må omtales med forsiktighet og ved Åndens tilskyndelse», Vi skulle huske det når vi blir kalt på til å tale i Kirken eller når vi bærer vitnesbyrd.

Vi vet at vi i disse situasjonene forventes å avslutte «i Jesu Kristi navn», som betyr at det vi har sagt, har vi sagt i hans navn. Derfor må vi være spesielt forsiktige med hva vi sier og hvordan vi ordlegger oss. Det er ikke rom for fjollethet eller tåpelig snakk. Fremfor alt må vi søke Ånden gjennom bønn så vi kan tale under begrensning av Ånden og unngå fordømmelse.

Jeg har lagt merke til at president Gordon B. Hinckley ofte avslutter sine taler med «i Jesu Kristi *hellige* navn». Jeg antyder ikke at dere skal gjøre det samme. Jeg tror ikke det er hans hensikt eller at det er passende at vi rutinemessig gjør det. Jeg gjør dere isteden oppmerksom på det faktum at profeten føler et stort ansvar for å tale i Herrens navn, og det er hellig for ham. Han bruker og taler ærbødig i dette navnet, og det er dette eksemplet vi skulle følge.

5. Gudfryktighet

Mitt siste eksempel kan passe under overskriften «gudfryktighet». Det fins mange steder i Skriftene som råder menneskene til å frykte Gud. I vår tid tolker vi generelt ordet *frykt* som «respekt» eller «ærbødighet» eller «kjærlighet», det vil si at gudsfrykt betyr kjærlighet til Gud eller respekt for ham og hans lov. Det kan ofte være korrekt, men jeg undres noen ganger om *frykt* ikke egentlig betyr *frykt*, som når profetene taler om frykt for å krenke Gud ved å bryte hans bud.

Overvei for eksempel dette ordspråket: «Ved frykt for Herren holder en seg fra det onde» (Ordspr. 16:6). Job beskrives som en fullkommen og rettferdig mann «som fryktet Gud og holdt seg fra det onde» (Job 1:1). Et godt eksempel på denne holdningen vil være Josef i Egypten. Da Potifars hustru forsøkte å forføre ham, svarte Josef: «Hvordan skulle jeg da gjøre denne store ondskap og synde mot Gud?» (1. Mos. 39:9). Han var redd for å synde mot Gud. Mange i vår tid ville anse Josefs reaksjon som naiv. De ville le av hans mangel på erfaring og selv ikke være redd for å synde mot Gud.

Joseph Smith ble en gang irettesatt for ikke å vise tilstrekkelig omtanke for Guds ønsker. Herren sa til ham: «Du skulle ikke ha fryktet mennesker mer enn Gud. Selv om menneskene akter Guds råd for intet og forkaster hans ord, skulle du likevel ha vært trofast» (L&P 3:7-8).

Etter min mening skulle frykt for Herren, eller det som Paulus kaller «ærefrykt» (Hebr. 12:28) være en del av vår ærbødighet for ham. Vi skulle elske ham og føle ærbødighet for ham i den grad at vi er redd for å gjøre noe som er galt i hans øyne, uansett hva andre sier eller presser oss til. Moroni oppfordrer oss: «Begynn som i fordums tid og kom til Herren av hele deres hjerte og arbeid på deres frelse med frykt og beven for ham» (Mormon 9:27).

Fordi omverdenen generelt ignorerer Gud, er det lett for oss til tider å glemme at det ansvar vi har for å kjenne og gjøre hans vilje, er konstant. De fleste innser ikke, eller tror ikke, at en dag i fremtiden må vi alle avlegge regnskap for Herren for vårt liv: tanker, ord og gjerninger. Å utarbeide vår egen frelse med frykt og beven betyr at vi må bestrebe oss på gjennom de daglige avgjørelser og gjøremål å forberede en god forvaltningsrapport.

Ved at vi har blitt velsignet med alt vi har mottatt, kan vi ha mer åndelig fremgang enn noe annet folk, men vi er også mer utsatt enn andre. Vi kan ikke begå de sam-

me synder som dem uten å komme under større fordømmelse, for hvis vi synder, synder vi mot et større lys. Vi kan ikke ta lett på de hellige ting som er betrodd oss, og bli vurdert som uskyldige på linje med dem som ikke kjenner Gud.

Gud føler seg frem for å se om vi viser oss å være trofaste, og hvis vi har integritet og følsomhet nok til å respektere det som er hellig, vil vi motta enda mer. Men hvis ikke, vil våre velsignelser bli vår fordømmelse. Riktige holdning eller mønster er det som fastslås av Herren i Lære og pakter:

«Derfor, den som ber og har en angrende ånd, ham vil jeg motta hvis han adlyder mine ordinanser.

Den som taler med en angrende ånd og bruker et saktmodig og oppbyggende språk, han er av Gud hvis han adlyder mine ordinanser.

Og videre, den som skjelver under min makt, skal gjøres sterk og skal frembringe lovprisningens og visdommens frukter i henhold til de åpenbaringer og sannheter jeg har gitt dere» (L&p 52:15-17).

Aksepter Almas faderlige bønn til Corianton: «Min sønn, jeg ønsker at du aldri mer vil fornekte Guds rettferdighet [ved å anta at det ikke er eller ikke skulle være noen straff for synderen]. Forsøk ikke å unnskyldte dine synder det aller minste ved å fornekte Guds rettferdighet. Men la Guds rettferdighet og hans barmhjertighet og hans langmodighet få råde fullt og helt i ditt hjerte, og la det bringe deg ned i støvet i ydmykhet» (Alma 42:30).

En advarsel

Jeg avslutter med er advarende ord til dere. Med en mer dyppfølt ærbødighet for det som er hellig, øker deres forståelse. Skriftene omtaler det som et lys som blir «klare og klarere inntil som ved høylys dag» (L&p 50:24). Denne prosessen er også beskrevet som å gå frem fra nåde til nåde. Frelseren gikk selv frem på denne måten inntil han mottok en fylde, og du kan følge i hans fotspor (se L&p 93:12-20).

Det er dit følelse for det hellige vil lede deg. Men husk alltid at samtidig som hellighet tiltar i ditt indre og du blir betrodd større kunnskap og forståelse, må du behandle disse ting med omtanke. Vi har tidligere lest skriftstedet som bekrefter at det som kommer fra det høye, er hellig og må omtales med forsiktighet og ved Åndens tilskyndelse. Herren har også befalt, ganske uten omsvøp, at vi ikke må kaste perler for svin eller gi det som er hellig, til hunder (se 3. Nephi 14:6, L&p 41:6),

og mener med det at hellige ting ikke skal vises frem eller drøftes med noen som ikke er rede til å verdsette dem og som til og med kan angripe fremfor å verdsette dem.

Bruk visdom i det som Herren gir deg. Du er betrodd det. Du ville for eksempel ikke vise innholdet av din patriarkalske velsignelse til hvem som helst.

President Boyd K. Packer ga en gang dette råd:

«Jeg har kommet til at det heller ikke er klokt å stadig snakke om uvanlige åndelige opplevelser. De skal voktes med omhu og bare deles med andre hvis Ånden selv tilskynder oss til å bruke dem til velsignelse for andre.

Jeg husker alltid Almas ord:

”Mange er det gitt å kjenne Guds mysterier. Likevel får de streng befaling om bare å bringe videre den del av hans ord som han gir til menneskenes barn – i forhold til den oppmerksomhet og flid de viser ham” (Alma 12:9).

Jeg hørte president [Marion G.] Romney en gang gi rettleiding til misjonspresidenter og deres hustruer i Genève. ”Jeg forteller ikke alt jeg vet. Jeg har aldri fortalt min hustru alt jeg vet, for jeg har funnet ut at hvis jeg snakker for lett om hellige ting, vil ikke Herren lenger ha tillit til meg.”

Jeg tror vi skal holde disse tingene for oss selv og grunne på dem i vårt hjerte, slik Lukas sier at Maria gjorde med det guddommelige som skjedde rundt Jesu fødsel. (Se Lukas 2:19.)» (*That All May Be Edified* [1982], 337.)

Alt som er helligt og hellig skal åpenbares og bringes sammen i denne siste og storslåtte evangelieutdeling. Med gjengivelsen av evangeliet, Kirken og Jesu Kristi prestedømme har vi en nærmest ufattelig samling av hellige ting i våre hender. Det er nesten en for stor velsignelse at vi har blitt født nå, på et tidspunkt og sted hvor de fantastiske velsignelser som tidligere profeter har drømt om og lengtet etter, skulle komme til oss. Vi kan ikke neglisjere dem eller slippe dem fra oss.

Måtte dere, fremfor å drive ut i likegyldighet, bli mer og mer lydige. Jeg håper dere vil tenke og føle og kle dere og handle slik at det viser ærbødighet og respekt for hellige ting, hellige steder, hellige anledninger.

Det er min bønn at følelse for det som er hellig, må fylle deres sjel som dugg fra himmelen. Måtte det trekke dere nærmere Jesus Kristus, som døde, som oppsto, som lever, som er vår Forløser. Måtte han gjøre dere hellig som han selv er hellig, så dere kan sitte ned i hans rike «for aldri mer å gå ut» (se Alma 7:25). I Jesu Kristi navn, amen.